

”En framtida demilitarisering är beroende av att den ryska krigsapparaten stoppas nu”

(Intervju med Vitalij Dudin)*

[Ur [International Viewpoint](#), 8 april 2022. Ursprungligen publicerad på den australiensiska webbplatsen [GreenLeft](#), 6 april. Vitalij Dudin är ledare för den ukrainska demokratiskt socialistiska organisationen Sotsialny Ruch [Sociala rörelsen]. Intervjuare är *GreenLefts* Federico Fuentes. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Det är väldigt svårt att få en verklig bild av vad som händer i Ukraina. Kan vi börja med din bedömning av det nuvarande läget sex veckor efter Putins invasion? Anser du det sannolikt att kriget kan sluta under de kommande veckorna?

Rysslands invasion har skapat ett allvarligt hot mot Ukrainas existens som självständig stat. Vi kan utan tvivel säga att det nuvarande kriget är det mest förödande krig som vi har upplevt [i Ukraina] sedan Andra världskriget.

Flera regioner – Tjernigiv, Donetsk, Charkiv, Cherson, Luhansk, Mykolaiv, Sumy och Zaporizjia – har förvandlats till scenen för militära aktioner med stridsvagnar och artilleribeskjutning av städerna. Den ryska armén har angripit städer i västra Ukraina, i regionerna Lviv, Rivne och Volyn, och avfyrat dödliga missiler från luften och från havet.

Omkring 6000 civila har dödats. De militära aktionerna har tagit tiotusentals soldaters liv. Från båda sidor. Omkring 5 miljoner personer har förlorat sina jobb, främst på grund av att så många arbetsplatser har bombats. Nästan 10 miljoner människor har tvingats fly i säkerhet och hundratusentals har förlorat sina hem.

Många städer i norr, öster och söder är för närvarande, eller var fram till nyligen, brutalt ockuperade av Ryssland. Men inkräktarna har inte lyckats uppnå sina strategiska mål.

De har bara ockuperat en stor stad – Cherson – och försöker anfalla Mariupol, som utstår en omänsklig blockad och bombkampanj. Nästan varenda byggnad i staden har förstörts, inklusive medicinsk infrastruktur.

De ryska trupperna har stoppats i de flesta riktningar och har lidit stora förluster vad gäller personal och fordon. Ukrainarna har visat att de är beredda att slå tillbaka modigt, även utan moderna vapen som luftvärnssystem, stridsflygplan och missiler.

Det är därför jag tror att den ryska armén inte är stark nog att krossa den ukrainska armén, och att de militära aktionerna kan avbrytas, åtminstone i en del regioner. Putins regering har gott om resurser, men det ukrainska folket är villigt och berett att göra motstånd.

För tillfället pressar den ukrainska armén tillbaka inkräktarna åt flera håll, främst i Kiev- och Tjernigivregionerna. Städer som Ivankiv, Butja och Hostomel, som ockuperades och plundrades under krigets första veckor, har befriats.

---

* Se även det gemensamma uttalandet från [Sotsialny Ruch och Ryska socialistiska rörelsen](#).

Men vi ska inte underskatta faran: den ryska invasionen har orsakat enorm ödeläggelse, deras missilangrepp fortsätter att orsaka förstörelse i stor skala och de har återupptagit offensiven i Donetsbäcken.

Jag tror att kriget kommer att fortsätta så länge Putin sitter vid makten. Fram till hans avgång kan vi för närvarande bara tänka oss en delvis vapenvila. Ukrainas öde beror på slaget om Mariupol.

Kan du ge en uppfattning om vilken sorts motstånd – beväpnat och obeväpnat – som ukrainarna genomför. Vilken roll spelar vänstern, som Sociala rörelsen och fackföreningar, inom motståndet?

För det första har hundratusentals ukrainare gått med i Ukrainas väpnade styrkor (ZSU) och lokalförsvaret, som är integrerat i ZSU. ZSU strider för närvarande vid fronten med alla vapen som de har tillgång till, medan lokalförsvaret främst skyddar städerna med handeldvapen.

En del aktivister från Sociala rörelsen, och även många fackföreningsmedlemmar, har gått med i lokalförsvaret som frivilliga. Det är värt att nämna att dussintals anarkister och socialister har bildat en egen enhet inom lokalförsvaret, vid namn Motståndskommittén.

För det andra hjälper många vänsteranhängare till som frivilliga för att försörja armén eller tillfredsställa människors humanitära behov. En av de effektivaste initiativen i detta avseende är Operation solidaritet, som har lyckats tillhandahålla förråd till den militanta vänstern. Vi arbetar också för att möta de behov som de fackföreningsmedlemmar som tjänstgör i armén har.

Vi har också arbetat med den icke-statliga sjuksköterskeorganisationen ”Var som Nina”, och hjälpte den att få medicin till de sjukhus som tar hand om sårade soldater.

För det tredje ser vi att massor av människor protesterar mot inkräktarna i de ockuperade städerna. Vi är inte indragna i dessa aktiviteter men vi stöder dem. Det är givetvis mycket farligt eftersom de beväpnade ryska soldaterna kan skjuta mot fredliga protester. Motståndet visar att folk är mot ”befrielsen” som försöker förvandla deras städer till gråzoner.

För det fjärde fortsätter vi som Sociala rörelsen att agera som politisk organisation. Vi försöker motarbeta den ryska propagandan och uppmana folk att kämpa för ett fritt och rättvist Ukraina.

Azovbataljonen och andra nynazistiska styrkor har fått en hel del uppmärksamhet. Kan du berätta om deras verkliga inflytande och den roll de spelar? Är du orolig för att yttersta högern – i Ukraina och utomlands – kommer att stärkas av kriget, speciellt om det drar ut på tiden?

Jag tror att yttersta högerns roll har överskattats. Det har visat sig i det överkliga sätt på vilket Ryssland försökte rättfärdiga sin invasion och sina krigsbrott.

Före 24 februari samlade Azov omkring 1000 personer, som var stationerade i Mariupol och inte gjorde någonting, eftersom de var inlemmade i Ukrainas Nationalgarde. Efter den ryska invasionen har de behandlats som hjältar på grund av sin roll under försvaret av Mariupol, tillsammans med ZSU-styrkor. Det är ett märkligt sätt att avveckla ett nationalistiskt yttersta högerprogram, eller hur?

Medlemmar från yttersta högern har begått våldsdåd på gatorna, men kan dessa handlingar på något sätt jämföras med det massmord som har blivit resultatet av de bombningar och terrorkampanjer som har utförts under ockupationen?

De [yttersta högern] kan förstås bli starkare, men om det skulle hända så är det Rysslands fel.

Det finns radikala nationalisterna i Ukraina, med sin specifika nisch, precis som i många andra länder. Deras aktivitet är ett problem för det ukrainska samhället, men inte för Ryssland eller den internationella freden.

Yttersta högern i Ukraina tolererades huvudsakligen på grund av den ukrainska statens försvarsbehov. Regeringen blundade för de radikala nationalisternas angrepp medan de hjälpte den att tillfredsställa sina försvarsbehov.

De radikala nationalisterna har skyddat och tjänat den oligarkiska eliten och dess regim. Men deras politiska inflytande är mycket litet och de har till största delen en mycket begränsad roll.

För tillfället spelar de radikala nationalisterna en mindre viktig roll än under Maidanprotesterna 2014, eftersom tusentals vanliga människor tar till vapen. Ju fler ukrainare som har de vapen de behöver för att försvara sig – och ju mer den internationella vänstern stöder Ukraina – desto mindre inflytande kommer den yttersta högern att få i Ukraina.

Det bästa sättet att lösa problemet med den radikala nationalismen i Ukraina är att försvaga Rysslands imperialistiska avsikter. De som vägrar uttrycka solidaritet med Ukraina på grund av att det finns radikala nationalisterna har inget gemensamt med antikrigsprinciper och -idéer.

Det har sagts mycket om konflikten i östra Ukraina före invasionen. Hur har invasionen påverkat denna konflikt, och mer allmänt förhållandena mellan ukrainsk- och rysktalande i Ukraina?

Putins invasion har allvarligt skadat relationerna mellan det ryska och det ukrainska folket, men på samma gång har det lett till någon sorts konsolidering i det ukrainska samhället. Efter 24 februari har till och med personer som hade en del politiska illusioner om Rysslands progressiva roll blivit övertygade fiender till Moskva.

Vi kan säga att denna gemensamma tragedi har enat folket. Folk från västra delen av Ukraina vill hjälpa flyktingar från öst och visar sitt stöd.

Samtidigt har en del personer drivit utestängande och extremistiska frågor, och hävdat att rysktalande personer är "Putins agenter". Vi vet att den ryska kulturen under lång tid kommer att förknippas med en förtryckarkultur (tills dess Putins regim störtas av de ryska medborgarna). Men vi är beredda att gå mot all sorts språklig eller kulturell diskriminering och hoppas att solidariteten kommer att segra.

Vi har också sett att vanligt folk i de självutnämnda republikerna i Donetsbäckenet är trötta över att utnyttjas av Moskva under kriget mot ukrainarna. De flesta av dem ser förstås ryska som sitt modersmål, men de vill inte heller ge upp sina liv. Till och med efter denna hemska historia finns det kvar möjligheter till återintegrering.

Med tanke på hur saker och ting är, anser en del att det bästa möjliga resultatet för Ukraina är att förhandla och ge upp sina ambitioner att gå med i NATO. Hur skulle du besvara de som hävdar detta? Hur betraktar Sociala rörelsen mer allmänt frågan om NATO och dess roll under detta krig?

För det första tycker vi inte att en avsikt att gå med i NATO kan rättfärdiga Rysslands invasion. Det

är en fråga som tillhör den inhemska debattens och den nationella suveränitetens område.

För det andra betraktar vi NATO som en klubb för de rikaste länderna och deras närmaste allierade. För Ukraina vore det bättre att utveckla relationer till alla länder och säkerställa ett verkligt oberoende.

För det tredje är det viktigt att förstå hur frågan om NATO har påverkat Ukrainas politiska liv. Perspektivet på medlemskap var ytterst diffust – NATO har aldrig garanterat något medlemskap för Ukraina. Så en ”Atlantinriktning” handlade alltid mer om önsketänkande från regeringens sida, medan det för folket var en reaktion på det kollektiva traumat och rädslan för krig 2014.

NATO kunde ha erbjudit Ukraina medlemskap för längesedan, men istället utlovade de någon sorts samarbete som bara gjorde Ukraina sårbart. Vi anser att NATO under detta krig har spelat rollen som passiv åskådare. Från och med slutet av 2021 har de inte gjort något för att stöda Ukraina med vapen. Det verkar som om de är mer intresserade av att bedöma den ryska arméns styrka.

Frågan om att skicka vapen till Ukraina har debatterats, där en del är mot det och säger att det bara skulle bidra till en förnyad militarisering av Europa och stärka NATO. Andra säger att det kommer att leda till samma scenario som i Afghanistan på 1980-talet, där ukrainarna utnyttjas för att uppnå USA:s mål att undergräva Ryssland. Vilken är Sociala rörelsens ståndpunkt om denna fråga?

Jag ser inget skäl till en sådan debatt. Talet om en förnyad militarisering i Europa är helt ogrundad eftersom Ukraina och Ryssland skiljer sig fullständigt. En framtida demilitarisering är beroende av att den ryska krigsapparaten stoppas nu.

Frågor om säkerhet borde vara av starkt intresse. En demilitarisering som bortser från folkets säkerhet, dess rätt att försvara sig, och rättfärdigar att det sätts upp hinder för motståndet mot imperialistiska aggressioner är moraliskt felaktig.

Ukraina behöver vapen för att försvara sig och resten av Europa. Vi behöver luftvärn och stridsflyg för att skydda civila, eftersom folk dör av missiler och flygangrepp.

Jag vill betona att dessa vapen inte kommer att förändra krigets karaktär: de kommer inte att göra det möjligt för Ukrainas armé att ta död på fiender långt borta utan istället förbättra dess eldkraft under närstrid.

Ju fler ryska militärenheter som undanröjs, desto stabilare fred kommer vi att få. Det är enkelt, som under kriget mot Tredje riket. Ryssland rättfärdigar också sitt angrepp med en etnonationalistisk ideologi. Det är ett starkt och verkligt hot som måste bemötas.

Det är också viktigt att veta att en hel del ukrainska arbetare ansluter sig till armén. Vi bör beväpna dem så att de kan återvända hem levande och i stånd att fortsätta klasskriget mot de giriga oligarkerna.

Utöver frågan om vapen, vilken sorts solidaritet tror du krävs för att ge Ukraina verklig fred?

Vi ber alla att sätta tryck på sina regeringar för att få till stånd en avskrivning av skulden och ge ovillkorlig ekonomisk hjälp för att återuppbygga Ukraina som en del av en så kallad ”Ny Marshallplan”.

Ni kan också hjälpa till genom att skicka all sorts hjälp (inklusive medicinsk utrustning, skottsäkra västar, hjälmar).

Men det mest specifika vänsteranhängare kan göra är att på ett grundläggande sätt förändra sin analys av kriget. De bör inte tolerera Putins imperialism och måste fullt ut stöda det ukrainska folkets rätt till självbestämmande.